

det skal jeg senere komme tilbage til. Jeg forudsætter altså, at de to Paragraffer 1 og 2 vil vi let blive enige om.

Med Hensyn til § 3 vil man af Motiverne til Lovforslaget se, at der foreligger en Henstilling fra Fællesorganisationen for Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Paragraffen drejer sig om de Personer, der en vis Del af Aaret har Bopæl i en anden Kommune uden at opgive deres oprindelige Bopæl, det er altså en Paragraf, som populært kan kaldes Landliggerparagraffen. Det kan ikke nægtes, at her er Interesserne noget forskellige. Den før nævnte Organisation henstiller, at der kun skal svares Skat til Erhvervskommunen af vedkommendes Erhvervsindtægt, medens der foreslaas, at der skal svares Skat i al Almindelighed af hele Indtægten, idet der dog senere er foreslaaet et vist skattefrit Beløb for Opholdskommunen. Jeg vil gerne om denne Henstilling fra den nævnte Organisation sige, at egentlig finder jeg Tanken i denne Henstilling at være i Overensstemmelse med de almindelige Synspunkter for mellemkommunal Beskatning, men der kan findes Forhold af en egen Art, og det er det, som er Tilfældet her. Jeg mener paa den anden Side ikke, man skal begunstige en Udvikling, der gaar i Retning af at skabe Skattely i Kommuner, der ligger tæt op ad Byer. Hvis man skaber store skattemæssige Fordele der, kan det virke ubilligt overfor den Kommune, hvor de paagældende har deres Virksomhed og ogsaa bor en Del af Aaret. Jeg skulde i øvrigt mene, at man meget vel kan slaa sig til Taals med den her foreslaaede Bestemmelse, thi man vil erindre, at da Lovforslaget sidst blev behandlet, var der Tale om, at et ret stort Beløb af den paagældendes Indtægt skulde beregnes udelukkende for Opholdskommunen. Der var Tale om et Beløb af 8 000 Kr., ja, selv over 8 000 Kr., men man blev ved dette, der blev lovfæstet, at man forhøjede de 3 500 til 5 000 Kr. Naar man gentager denne Bestemmelse og fastslaar de 5 000 Kr., mener jeg, at i Betragtning af Pengenes større Værdi nu end for 2 Aar siden er det i Virkeligheden en Indrømmelse til Opholdskommunen, som denne meget vel kan slaa sig til Taals med.

Lovforslagets § 4 indeholder jo de Bestemmelser, som ved Sagens forrige Behandling i særlig Grad var Genstand for Overvejelse i dette og i øvrigt ogsaa i det andet Ting, nemlig Bestemmelserne om Grænsen for det frie Skøn og om, hvilken Procent man skulde tillade med Hensyn til Nedskrivning og Forhøjelse af Indkomsten. Jeg tror

ikke, der er Aarsag til ved denne Lejlighed at gentage Udtalelserne fra Forhandlingerne for to Aar siden, thi naar Forholdet er det, at de forskellige kommunale Organisationer har haft Sagen til Overvejelse og ikke gør Henstilling i saa Henseende, maa man gaa ud fra, at man i det store og hele har ramt Tal, som Ligningsmyndighederne meget vel har kunnet arbejde med. Jeg maa dog her gøre en Bemærkning med Hensyn til Børnefradraget. Som det vil ses, foreligger der en Henstilling fra de samvirkende Sogneraadsforeninger om, at det skulde overlades til Sogneraadene, hvorvidt de vil have Børnefradrag paa 200 Kr. eller ikke; og vi ved fra Forhandlingerne her i Gaar, hvilken Interesse der knytter sig til denne Sag. Fra alle Sider er man jo enig i Hovedsynspunktet: at det gælder om i vor Skattelovgivning baade for Statskatternes og Kommuneskatternes Vedkommende at træffe Foranstaltninger, der letter Beskatningen for Familieforsørgere. Men ud fra dette almene Synspunkt vil jeg sige, at naturligvis maa de Beløb, vi her skal operere med, i væsentlig Grad afstemmes efter Konjunkturerne, saaledes at vi under Højkonjunkturer, paa en Tid, hvor Pengene er lidet værd, maa operere med andre Tal end paa en Tid, hvor Indkomsterne gaar væsentligt ned. Vi hørte i Gaar det ærede Medlem Fru Elna Munch give Socialdemokraternes Ordfører nogle Vennenap, og vi hørte ogsaa, at de Konservatives ærede Ordfører var ude at trække Vaad i den Anledning. Nu er jeg ikke sikker paa, at hvis de Radikales ærede Ordfører vilde komme med en lignende Tale i en Landkommune, som væsentlig var beboet af Husmænd, hun da vilde høste samme Bifald der, som hun vil kunne gøre herinde. Og jeg tror ogsaa, at hvis de Konservatives ærede Ordfører vilde rejse med sin Tale op til Thy f. Eks., vilde han ret hurtigt finde Anledning til at retirere tilbage over Oddeund. Sagen er nemlig den, at vi her er inde paa et Omraade, hvor vi skal passe paa ikke at komme ind paa en Overbudspolitik, thi vel kan Forholdene ligge saaledes, at en enkelt Kommune meget vel kunde evne at give et betydeligt større Børnefradrag, men vi maa se paa Sagen i Sammenhæng. Kan f. Eks. Frederiksberg Kommune have Raad til at give 500 Kr. i Fradrag pr. Barn med en Indkomst pr. Indbygger, som jeg vil antage ligger omkring 1 500 Kr., vil Gentofte Kommune have Raad til at give et Fradrag paa 1 000 Kr. pr. Barn. Jeg tror, den højtærede Indenrigsminister har fuldkommen